1st November 1962]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, Moonjurpet is a village panchayat in Kanyambadi Panchayat Union and it is from this panchayat that all the members resigned in a body, and not from the Kanyambadi Panchayat as stated in the call attention notice. The proposal was to open a higher elementary school and not a high school as stated.

The proposal to open a higher elementary school emanated from the Kanyambadi Panchayat Union Council. Under rule 1 of the rules for the grant of recognition and aid to elementary schools, the previous permission of the Education Department is necessary if a Panchayat Union Council is to open a new school except in cases where there is no school within a radius of one mile and where the population is more than 500. With reference to G.O. No. 1718, Rural Development and Local Administration, dated the 19th June 1961, the panchayat concerned has to be consulted before opening new schools and regarding location of such schools. In the instant case, the concerned panchayat has been consulted and the matter was under correspondence between the Panchayat Union and the officers of the Education Department, viz., Divisional Inspector of Schools through the District Educational Officer. These consultations took some time.

There was absolutely no justification for the members of the panchayat to tender their resignations considering the fact that the Panchayat Union Council, Kanyambadi, had taken all steps to get the school opened soon.

The resignation of the members of the Moonjurpet Panchayat was not made in accordance with the rules relating to resignation of members, president, etc., of panchayats. The members were informed of the position and also that their resignations were inoperative.

A Higher Elementary School with VI Standard was opened on 31st August 1962, at Moonjurpet in pursuance of the orders issued by the Divisional Inspector of Schools, Coimbatore. The members of the Moonjurpet Panchayat have, therefore, resolved on 18th August 1962 to continue in office and to run the administration satisfactorily.

IV.—GOVERNMENT RESOLUTION REGARDING AGGRESSION BY THE CHINESE ON THE NORTHERN BORDERS OF INDIA.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I beg to move— 3-30 p.m.

" This House is deeply shocked at the unwarranted and naked act of aggression indulged in by the Chinese on the northern borders of our Country and assures the Prime Minister that the Government and the people of Madras State wholeheartedly pledge their support to any measure that may be taken to drive out the intruders from our soil and in this connection, this

House calls upon the people of this State to forget any small differences that may exist and to come together in common endeavour for this noble cause, and further this House pays its tributes to the gallant soldiers who, against heavy odds, are fighting to uphold the dignity and safeguard the integrity of our country and wishes to assure them that in their heroic efforts they have the good wishes of the entire country behind them."

Sir, it is a melancholy situation in which Government come before this House to apprise the House as well as the country of the extraordinary situation that has arisen in the northern frontiers of our country. Hon. Members are aware that over centuries—I should say even millennium—friendship has existed between China and India. The Buddhist religion spread from India to China and the Chinese visitors, scholars, authors and great saints have visited this country, the country of their religious origin. During all this period we have had nothing except the friendliest relations and it was only natural that when India became free, we expected that the past relationship would continue and that we would have an era of undisturbed peace and friendly relations between these two countries. Several times the Prime Minister of China visited India and on each one of these occasions he emphasised the historic relations between our country and theirs and pledged that they would honour the well-known principles of Panch Shila, of mutual respect for each other's territory, non-intervention in each other's internal affairs and so on. It is really sad, therefore, that after all these assertions of friendliness, of goodwill and of mutual respect for each other's territory, we should find today naked aggression on what has been accepted in the past and by international relations as the frontier of this country. This is not the occasion for Government to go into the question of the exact location of the frontier between these two countries. It has been established long ago even during the administration of this country by the British and it had been acknowledged at that time by the respective countries when this agreement was entered into.

Sir, today we find without any provocation whatsoever, without any cause being given by this country, the Chinese have crossed the borders and are marching along into the Indian territory. This situation calls for a determined effort on the part of the people of this country to resist this aggression with their utmost strength and solidarity. A country which has achieved its freedom through non-violent means, a country which has stood for peace in its relationship with other countries cannot shrink from its responsibility to resist when it is attacked and when its integrity is threatened. Therefore, we have resorted to arms to defend our country to the utmost of our ability and our gallant soldiers are offering the stiffest resistance that the Chinese have ever yet known in their international depredations.

Sir, we have received very gratifying reports of latest developments in the frontier. Our troops have not only halted the

1st November 1962] [Sri R. Venkataraman]

Chinese advance in the NEFA area but have also thrust them back in some areas. Our soldiers are one of the best trained in the whole of Asia and many of our officers have been trained in Sandhurst and in other military institutions of highest repute. There is no doubt that our people will be able to drive out the enemy within a very short time. They naturally lack the weapons of war and I am quite sure that as they are coming fast from our friendly countries, they will be able to regain all the territory and re-establish the positions they held before the aggression started.

Sir, this is an occasion when the country has to steel its heart to do its utmost to stand by the great Army of ours in this hour of trial. No war is won merely by its soldiers. Wars are ultimately won or lost by the economic strength of the respective country. The two World Wars have demonstrated that though initial military success may attend certain countries by virtue of the sudden thrust or 'blitzkrieg' they may adopt, ultimate success has always been on the side of those countries which have been strong and solid in the fight for the preservation of their libetry. Our country has now therefore to make every endeavour to close up its ranks, to solidify its organisation, to bring together all the elements into our motherland. In this we have already seen visible signs of the great co-operation which all the political parties in this country, all the groups in this country and all the sectors in this country have offered. Given this solid backing to our troops, we are bound to succeed.

At the same time, it is possible that some anti-social elements in the country may try to exploit the situation and try to profiteer out of the circumstances that have arisen in war. In the past we have known certain sections of society, the mercantile community or even the industrial community trying to make profits during the period of war and other tribulations. But I am quite sure that on this occasion these communities will not exploit the situation, will not profiteer, will not take advantage of the situation, but will come forward to render their best services to the nation, because I am sure they understand the difference between the situations that had existed in the past and the situation which exists now. In the past other people were fighting and, therefore, we thought it was good, it was even wise for some of us to make the best when there was chance for making a profit. But today it is not the other people that are fighting. It is our own brothers who are shedding their blood in the frontiers of this country. It is our own kith and kin who are sacrificing their lives so that all of us may live in peace and live in happiness—all of us, I say, including the mercantile community, the industrial community, the working classes and every section of society. Therefore, the Government have every confidence that this community will come forward to do its duty in this hour of trial. Already the industrial community have come forward with generous donations for the defence of our motherland. But more than donations, it is really the manner in which they try to maintain the price-line in the

[Sir R. Venkataraman] [1st November 1962

country, to prevent profiteering in the contry, to prevent exploitation of the situation in the country that will contribute to the true defence of the country.

Sir, on this occasion, I would also like to tender our thanks to these friendly countries which have come forward to sympathise with us and to support us in the stand we have taken. Several countries in the world have already expressed their support for the stand that India has taken. Several countries have already expressed condemnation of the aggression that has been committed by China. Several countries have already come forward to give economic as well as military assistance to this country in this great struggle for maintenance of freedom. The thanks of the people of India naturally go to those countries and to the people of those countries who have come forward to help us in this great hour of trial.

Sir, I do not want to take more of the time of the House except to say that this is a non-controversial Resolution. It is not only non-controversial but is one Resolution in which there is absolutely one hundred per cent unanimity in this country. This is an occasion when the people of the country rise up to a man to defend their own honour, their own self-respect and their integrity. I am sure that this House will adopt this Resolution and the State at large will offer its utmost co-operation in the war effort that the country is making. Sir, I move the resolution.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved--

"This House is deeply shocked at the unwarranted and naked act of aggression indulged in by the Chinese on the northern borders of our Country and assures the Prime Minister that the Government and the people of Madras State wholeheartedly pledge their support to any measure that may be taken to drive out the intruders from our soil and in this connection this House calls upon the people of this State to forget any small differences that may exist and to come togther in common endeavour for this noble cause, and further this House pays its tributes to the gallant soldiers who, against heavy odds, are fighting to uphold the dignity and safeguard the integrity of our country and wishes to assure them that in their heroic efforts they have the good wishes of the entire country behind them."

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் : மதிப்புக்குரிய தலைவர்
அவர்களே, அவைத் தலைவர் அவர்கள் இப்பொழுது கொண்டு
3-10 p.m. வந்திருக்கின்ற தீர்மானத்தை, இந்தப் பக்கத்திலே இருக்கும்படி
யான எங்கள் சார்பாக முழு மனதுடன், நல்ல ஆழ்ந்த உணர்ச்சி
யுடன், நான் ஆமோதிக்கிறேன். அரசாங்கம் எடுக்கும் எந்தக்
காரியங்களானாலும், அவைகளுக்கு எல்லாம் இங்கே நாங்கள் எல்
லோரும் பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு முழு ஆதரவும் கொடுக்
கிறோம் என்று வருகிற தீர்மானத்தை நல்ல எண்ணத்தோடு

1st November 1962] [திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர்]

வரவேற்கிறோம். இந்தப் போர் நாம் நினைத்த போர் இல்லை. நமக்கு வெளிநாட்டு மண் ஆசை கிடையாது. இங்கே வந்த முகலாயர்கள் முதற்கொண்டு இங்கே வந்து இருந்துவிட்டார்களே தவிர, வெளிநாடு போக வில்லை, வெளிநாட்டை மறந்து விட்டார்கள். இந்த நாடு தனிப்பெருமையும் தனி மகிமையும் கொண்டது. இமயமலை இதுவரையில் யாரும் தாண்டியது இல்லை. கைபர் பாஸ் வழியாக நுழைந்தார்களே தவிர, இமயமலையைத் தாண்டியது இல்லை. அந்த மலை நம்முடைய மலை என்று வைத்துக் கொண்டே, அவர்கள் இவ்வளவு காலமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய தேசத்திலே, இப்பொழுது சமீபத்திலே கூட பாரதியார் 'மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே' என்று பாடினார். எங்கள் மலை என்று பாடினார். இந்தத் தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த மலை, எங்கள் மலை, கைலாசத்திலே இருக்கிறது. அவருடைய பெண்தான் கன்னியாகுமரியில் இருக்கிற கோவில் என்று வழிபாடு செய்கிறோம். இதை விட உயர்ந்த உச்சியே கிடையாது என்று சொன்னார்கள். இந்த மலையைப் பற்றி எவ்வளவோ பெருமிதப்பட்டிருப்போம். இந்த மலையிலிருந்து எவ்வளவோ ஆறுகள் இந்த தேசத்திற்கு வருகின்றன. உயிரைக் காப்பாற்றும்படியான உணவைக் கொடுக்கிறது. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மலையைத் தாண்டி, நம்முடைய புண்ணிய பூமிக்குக் கேடு விளைவிப்பது என்றால், அது ஒரு சாதாரண காரியமா? பல வருஷகாலமாகச் செய்யாத வேலை. இது ஒரு புரட்சிக்காலம். நாம் இப்பொழுது செய்யவேண்டியதைப்பற்றி நினைக்க வேண்டியது. பேசிப் பிரயோஜனம் இல்லை. இப்பொழுது நாம் செய்யவேண்டியது வேறு. ஒவ்வொருவரும் வேலை செய்யவேண்டும். யார் ஒருவர் என்று தனியாகச் சொல்லமுடியாது. அவரவர்களுக்கு ஏற்றது. பணம் இருக்கிறவர்கள் பணம் கொடுக்கலாம். தொழில் செய்ய சக்தி உள்ளவர்கள் தொழில் செய்து கொடுக்கலாம். போருக்குப் போகிறவர்கள் போருக்குப் போகலாம்; ஆனால் பயிற்சி அடைந்துபோக வேண்டும். போரில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு என்னென்ன வேண்டுமோ அவற்றை எல்லாம் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்குக் கம்பளி ரொம்ப அவசியம். இந்தக் குளிரிலே ரொம்பக் கஷ்டப்படுவார்கள் நம்முடைய சிப்பாய்கள். நம்முடைய நாடு ஒரு நாளும் போரில் பின் வாங்கியது இல்லை. நாட்டில் ஒற்றுமை இல்லாமல் இருந்தது. அதனால் நம்மை வைத்துக்கொண்டே பலபேர் ஜெயித்துவிட்டார்கள். இரண்டாவது மகாயுத்தத்தில் சண்டை போட்டவர்களுக்கு விக்டோரியா கிராஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம் போர் வீரர்கள். அதைப்பற்றி ஒன்றும் இல்லை. அவர்கள் கையில் ஆயுதம் இருக்க வேண்டும். ஆயுதம் இல்லாத கை பிரயோஜனம் இல்லை. எல்லோரும் வேலை செய்ய வேண்டிய காலம், ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டிய காரியமும் ஆகும். பணம் மாத்திரம் கொடுத்துவிட்டு தொழிலைக் கவனிக்காமல் இருந்தால் சரியல்ல. நாம் செய்யவேண்டியதை எல்லாம் செய்து நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமை. பண உதவி பலபேர் செய்கின்

ரர்கள். நானும் தீர்மானம் பண்ணினேன். இங்கே வருகிற சம்பளத்தை எதுவரையில் போர் நடக்கிறதோ அதுவரையில் கொடுத்து விடுவது என்று தீர்மானம் செய்தேன். நம்முடைய அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் அவரவர்கள் இயன்றவரையில் செய்வார்கள் என்ற பூர்ண நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பொருள் உதவி செய்யும்போது, அரசாங்கத்தினுடைய ஒத்துழைப்பு கொண்டு அந்தப் பணத்தை வாங்க வேண்டும். சிலபேர் இடையிலே புகுந்து கேட்பதற்கு வருவார்கள். போனதடவை நடந்தது. இப்பொழுது செய்யமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. அரசாங்கம் இந்தப் பணத்தை நேரில் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும். சரியான மனிதர்களைக் கொண்டு வாங்கவேண்டும். அதை உண்மையான வழியில் பயன் படுத்த வேண்டும். செய்யவேண்டிய ஏற்பாட்டை எல்லாம் செய்யவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பணம் கொடுப்பது பெரிதல்ல. அதைப் பயன்படுத்துவதுதான் பெரிய காரியம். ஆகையால் அவரவர்கள் மற்றவர்கள் கையில் கொடுக்காமல் கலெக்டர் போன்ற அதிகாரிகளுக்கு அந்தப் பொறுப்பைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்து இந்தப் பணம் முழுவதும், காலணா கூட இப்போது சொன்னால் நயா பைசா ஒன்று கூட, தவறாமல், அது முழுவதும் நாம் யாருக்குக் கொடுக்கிறோமோ அவர்களிடம் போய்ச்சேர வேண்டும். அவ்வளவும் இந்தப் போர் வீரர்களுக்குப் போய்ப் பயன்பட வேண்டும் என்பது என் எண்ணம். அநேக கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் கட்சி மனப்பான்மையைவிட்டு இந்த விஷயத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது ரொம்ப மகிழ்ச்சிக்குரியது. அங்கத்தினர் திரு. எம். ஜி. ராமசந்திரன் அவர்கள் ரூ. 75,000 கொடுத்திருப்பது நாம் மிகவும் பெருமிதமாகச் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியது. அவர் தன்னுடைய பெயருக்குப் பொறுத்தமாகத்தான் செய்திருக்கிறார். ராமச்சந்திரன் கொடையாளியல்லவா ராமாயணத்தில் பார்க்கும் போது. அதுபோலத்தான். இந்த நன்கொடையில் அவர் கொடுத்ததைப்பற்றி நாம் அதிகமாகப் பெருமைப்படுகிறோம். இங்கு அவர் அங்கத்தினராக இருப்பதால், நான் பெருமையாக அதைச் சொல்கிறேன். இப்போது நம் முழு ஆதரவை அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்து வெற்றிபெற வேண்டுமென்ற நம்பிக்கைதான் நமக்கு இருக்கவேண்டும். ஒரு நம்பிக்கை நமக்கு இருக்கிறது. அந்த நம்பிக்கைக்குக் காரணம் வரப்போகிற முருகப்பெருமானுடைய புண்ணியதினம். அவர் தேவர்களுக்கு சேனாபதியாக இருந்து வெற்றிகொண்டவரல்லவா ? நாம் எல்லோரும் அதாவது அதில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களைச் சொல்கிறேன் அவரை வழிபட்டு வெற்றி கொடுக்கும்படி பிரார்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டும். அருணகிரிநாதர் அழகாகப் பாடியிருக்கிறார். 'குன்றுருவ வேல் வாங்கி நின்ற முகம் ஒன்று' என்று சொன்னார். இப்போது குன்று தான் நம்மைத் தடுக்கிறது. மந்திரி அவர்கள்கூட இதைச் சொன்னார்கள் என்று பேப்பரில் வந்தது. அதை நான் பார்த்தபோது

1st November 1962] [திரு கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர்]

எனக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது. தெய்வபலம் நமக்கு வேண்டும். நம் நாட்டுக்குத் தெய்வபலம் உண்டு. எல்லோரும் வேலை செய்ய வேண்டும். தெய்வத்தை வழிபடவேண்டும். தெய்வம் என்ன செய்யும் என்று கேட்பதில் பயன் இல்லை. அவர்கள் மனப்பான்மை மாறினால் அது தெய்வத்தால் ஏற்படுவதுதான். வேறு ஒன்று மில்லை. அப்படிப்பட்ட நல்ல காரியங்களில் நாம் ஈடுபட்டு, இப்போது கொண்டுவந்திருக்கிற தீர்மானத்தை ஆதரித்து நாம் கொடுக்கும் பணத்தை நல்ல வழியில் பயன்பட என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தித் தகுந்த மனிதரைப்போட்டு ஒழுங்கு செய்யவேண்டுமென்று நான் வற் புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல பிரச்சனைகளையெல்லாம் தொடாமல் இன்னும் ஒரு மாதத்திற்கு இந்த ஒரு பிரச்னையிலேயே ஈடுபட்டு எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். நம் நாட்டில் கால் வைத்தவன் அதை எடுக்கும் வரையில் நாம் வேறு பிரச்னையில் செல்வோமானால் அது நல்லதல்ல யுத்தத்தில் எப்போதுமே கோபம் வரக்கூடாது. அடித்துவிட்டு வந்துவிடுவதில் பயனில்லை. கோபம் வைத்துப் பிரயோஜனம் இல்லை. பேச்சும் பிரயோஜனம் இல்லை. அதை நான் அறிந்துதான் பேசுகிறேன். நான் அதிகமாகப் பேசுகிறேன் என்று நினைத்தால்கூட நினைக்கலாம். இந்த நாட்டு எல்லை எங்கோ இருக்கிறது என்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. ஆங்கிலேயர்கள் வந்தபோது அப்படித்தான் நினைத்தோம். இப் போதெல்லாம் அப்படியிருக்கக்கூடாது. அப்போதெல்லாம் ஆறு மாதத்திற்கு மிஷினே வராது. இப்போது நேற்று நடப்பது இன்று தெரிந்துவிடுகிறது. நம்முடைய பிரதம மந்திரியே பாது காப்பு மந்திரி நிலையை ஏற்றுக்கொண்டது நமக்கெல்லாம் பெரிய பெருமை. அவர்தான் இந்த நாட்டுக்கு ஒரு கருவி. 'சிம்பல்' அதாவது பிம்பம். இந்த மாதிரி விஷயமெல்லாம் நாம் இப்போது பேசக்கூடாது. இப்போது நாம் ஒன்றுமே நினைக்கக்கூடாது. அந்தப் பெரியவரை வைத்துக்கொண்டு பாதுகாப்புக்குத் தயா ராக இருக்கிறது நமது நாடு. அவருக்கு முருகன் அம்சமும் இருக்கிறது. அதை நினைத்து இப்போது வெற்றி பெறுவோம் என்ற நம்பிக்கை நமக்கிருக்கிறது. நம் காதுக்கு அந்த வெற்றிச் செய்தி சனிக்கிழமைக்குள் கேட்டால் பிறகு வெற்றி நிச்சயம் என்று கூறிக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* DR. T. V. SIVANANDAM : Mr. Chairman, Sir it give me great pleasure to support the resolution moved by the Hon. the Leader of the House. Let us just look back to the history of our country for some years past. The Chinese were telling us all the while that they were on good terms with India. But what has happened now ? At a time when we, the people of India, were having full faith in the Pancha Shila and were following that principle in all our dealings with China, China never showed any signs that she was going to invade India. At a time when we are not well equipped for war, at a time when we did not want war, the Chinese have committed this kind of naked aggression 3-50 p.m.

[Dr. T. V. Sivanandam] [1st November 1962

on our border areas. This is an act which every one in this country should condemn. It is a thing which is most illegal, unjust and unwarranted. While professing to believe in Pancha Shila, they were preparing for war without our knowledge. When the Prime Minister of China said there was mutual respect between India and China, we fully believed him in his statement. But suddenly China has invaded our country, with tanks and other modern artilleries and guns. That they have thus invaded the country itself shows that China had made preparations long ago to wage war against this country, in spite of the fact that the Prime Minister of China was declaring his own mutural trust with our country.

Sir, our Javans are fighting in the border areas against great odds, difficulties and handicaps. When I say they are fighting, it means, that they are fighting for every individual in our country. Therefore, we have got to respect all those men who are fighting our cause and we must help them in all possible ways. It is gratifying to note that several nations in the world have come forward to condemn Chinese aggression and offered us their support. At this critical time, therefore, it is the duty of every Indian to do his best to aid the war effort. All political parties in the country should come together and consolidate themselves into one strong party with one and only view to drive the Chinese out of our borders. It is gratifying to note that all the political parties have come to the definite conclusion that this is not the time to talk about any of the internal differences and struggles but to work for the one cause, namely, to drive the Chinese out of our country somehow or other. What we have got to do now is to work together and think together. To this end all parties should join together.

In this connection, Sir, I must say that as a result of this Chinese aggression, there is a possibility, as was the case during the Second World War, for a good amount of profiteering and hoarding of consumer goods and hoarding of medicine also. Such things will definitely occur even though we may say that we will be one in fighting such things. It is possible that medicines that are needed may go underground. It is possible that the prices of yarn and cloth that we require might go up. It is also possible that food-grains that we badly require may go underground. If this happens, the prices are bound to go up still further. Such being the case, Government must take strong measures against such persons, even against those who are suspected to hoard or profiteer in any of these essential commodities. The Government must now itself come forward to take such measures to meet any emergency if it occurs.

At this critical time every man should adopt the motto of 'simple living and high thinking'. Every individual, every worker in the rank and file and every political party should keep above

1st November 1962] [Dr. T. V. Sivanandam]

board. Every one should come forward and contribute to the defence fund of the Prime Minister. Just now the hon. the Deputy Leader of the Opposition, Sri K. Balasubramanya Ayyar referred to the contribution made by the hon. Member Sri M. G. Ramachandran and said he was very proud of the fact that he has donated Rs. 75,000 as a first instalment. We on this side of the House are also thankful to the hon. Member Sri M. G. Ramachandran for having donated Rs. 75,000 as a first instalment. I would request the other persons in his vocation to come forward and donate as much as possible for the war effort.

Sir, in making these collections as was pointed out by the hon. Deputy Leader of the Opposition, we must be very careful and authorise approved persons to receive money. Already we see in several districts, several persons, individuals and organisations have sprung up and they are already collecting money. We should be careful to see that all the money collected from the people either in the villagers or towns is properly canalised and sent to persons for whose benefit these collections are made. Otherwise, human beings as we are, it is possible that some persons may hide these collections and do not bring them to account. Therefore, Government must see that particular persons are authorised to make these collections and they should also be instructed to whom they should send the money and how it should be accounted for. Unless this is done, I fear, as was expressed by the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar, the collections might be used for some other purpose and not for the sacred purpose for which we want money and for which we make these collections.

Regarding industrialists, the time has come for them to sacrifice for the cause of the country. They are the people who are minting gold at present. That being the case, they should not merely rest satisfied with giving some money from their industry. When any industrialist comes forward and gives some money in the name of his industry, it is not the money given by him personally. It is a gift by the industry and it is the shareholders of the industry who give that money, because the contribution is accounted to the industry account. Therefore, my appeal to them through you, Mr. Chairman, is that they as individual industrialists must come forward and contribute to the war fund, I do not think any industrialist has so far come forward and contributed to the war fund though it might be some industries have contributed to the fund. I appeal to the cine artistes also through you, Mr. Chairman, to come forward and give as much as possible. When I make these appeals, it does not mean that people like us lag behind. We medical men, in Coimbatore district, have come forward to give not only money but we have also announced that every doctor, if health permits, is prepared to give blood for the sake of people who are fighting for our country.

Sir, our ladies have come forward in the political arena. We have Mathar Sangams in every village and town. It should be possible for them to collect as much of gold as possible and donate

to the Defence Fund. It does not mean that all the gold with the ladies should be given to the war effort. Even if they contribute a little, we will get crores of rupees, worth of gold for our war effort from our ladies. Therefore, I would request the Mathar Sangams and the other social welfare orgainsations to work through the authorised agencies and get as much of gold as possible for our war effort.

Again, Sir, the Central Government have already started
4-00 p.m. selling Defence bonds and certificates. People must come forward and purchase these bonds and certificates. If all these things are mobilised, it will be possible for us to stand boldly and beat back the Chinese aggression and we may rest assured that the final victory will be ours.

It is gratifying to note that our jawans are fighting our battle in the NEFA area. They are fighting for the freedom of every one in this country from Kashmir to Kanyakumari. We must, therefore, realise that it is part of our duty to see that they are given every support, forgetting differences of caste, creed or political ideologies. Let us all keep these ideologies and differences in the background, as India now expects every man to do his duty for the country, and win our cause.

I am glad, Sir, I had this opportunity of saying these few words in support of the resolution. I am glad to note that all political parties support this resolution and every man and woman in the country have resolved to stand firmly behind our Prime Minister and our Government to see that we win the war. With this resolve, however, long the ordeal might be, it might be for month, for a year or for two years, we will solidly stand together and help our Prime Minister and his Government to see that the Chinese are driven out of our border area.

I gladly support the Resolution, Sir. Thank you.

திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, அவைத் தலைவர் அவர்கள் பிரேரேபித்த தீர்மானத்தை ஆதரித்து வழிமொழியும் ஒரு வாய்ப்பை நான் இன்று பெற்றிருக்கிறேன். நான் வழிமொழிகிறேன் என்றால், என்னுடைய திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அதை வழிமொழிகிறது என்று பொருள் என்பது இந்த மன்றத்திலிருக்கும் அத்தனை பேருக்கும் புரியும் என்று கருதுகிறேன். தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்து அவைத்தலைவர் அவர்கள் பல்வேறு விளக்கங்களைக் கொடுத்து இந்த நாட்டில் இன்றைய தினம் என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது, நம்முடைய நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்பதையெல்லாம் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். நான் ஒன்று கூறுவேன். நம்முடைய சுதந்திரம் காப்பாற்றப்படவேண்டுமென்று நாம் விரும்பும்போது, இப்படிப் பட்ட விளக்கங்கள் தரவேண்டிய அவசியம் இல்லை. எல்லோரும் அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு விளக்கம் அவசியம் இல்லை என்று கருதும்போது, எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் தான் இங்கு இருக்கிறார்கள் என்பது அவைத்தலைவர் அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய

1st November 1962] *[திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்]*

ஒன்று என்று கூற விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்
களும் மன்ற உறுப்பினர் டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்களும் நான்
ஏதோ பணம் கொடுத்ததற்காகப் பாராட்டினார்கள். நான்
எந்தத் தமிழகத்தால் வாழ்விக்கப்படுகிறேனோ, அந்தத் தமிழகத்
திற்கு அந்தப் பாராட்டு உரித்தாக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்
கிறேன். இதைப் போலவேதான் நான் சார்ந்திருக்கிற சினிமாத்
துறையில் இருக்கிறவர்களும் நமது மந்திரி அவர்களைக் கண்டு
இரண்டு லட்சத்திற்கு மேலாக நிதி சேர்த்துக்கொடுத்திருக்கிறார்
கள். சிவாஜி கணேசன், ஜெமினி கணேசன் போன்ற நடிகர்
களும், சாவித்திரி, சரோஜாதேவி போன்ற நடிகைகளும் நிறையப்
பணம் தந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் தரப்போகிறார்கள் என்பதும்
மன்றத்திலுள்ளவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் அவர்
களும் இந்த நன்றி பாராட்டுதலுக்கு உரித்தாவார்கள். போராட்ட
நேரத்தில் பேசவேண்டியதைவிட்டு செயலில் ஈடுபடவேண்டியது
மிகவும் அவசியம் என்று சொல்லும்போது, எதிர்க்கட்சித் தலைவர்
அவர்கள் பேச்சு நினைவுக்கு வருகிறது. எதிர்க் கட்சித் தலைவரைப்
போன்றவர்கள் பேச்சைத்தான் மற்றவர்கள் கேட்டு அதைப்
பின்பற்றவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இந்த நாட்டில் இப்போது இருக்
கிறது என்று நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பேச வேண்டிய
வர்கள் பேசித்தான் ஆகவேண்டும். ரத்த தானம் செய்பவர்கள்
ரத்த தானம் செய்துதான் தீரவேண்டும். உயிரைப் பணயம் வைக்க
வேண்டியவர்கள் வைக்கத்தான் வேண்டும். அப்போதுதான் இந்த
நாடு சுதந்திர நாடு என்ற நிலைமையில் வாழமுடியும் என்று தெளி
வாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த
வர்கள் என்றோ, இதை எங்கள் கட்சி சொல்கிறது, அந்தக் கட்சி
யில் அப்படிச் சொல்கிறது என்றோ கூறுகின்ற நிலைமை சுதந்திரம்
காபாற்றப்படவேண்டிய நேரத்தில் இருக்கக்கூடாது. ஆகவே
தான் எங்கள் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சிறைச்சாலையி 4-10 p.m.
லிருந்து வெளியே வந்ததும் பேசியபோது சொன்னார். சீனா
படையெடுத்திருக்கிற நேரத்தில், இதற்குப் பிறகு திராவிட
முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், இந்தியாவில்
வேறு சர்ச்சை இருக்க முடியாது என்கின்ற கொள்கையைத் தெளி
வாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். இந்த நேரத்தில்தான் என்னைப்
போன்றவர்கள் பணம் கொடுக்க முடியும் என்றால், பணம்
மட்டுமல்ல—நான் எனது மருத்துவரைக் கலந்து ஆலோ
சித்திருக்கிறேன். நாளைய தினம் என்னைப் பரிசோதித்து,
ரத்த தானம் கொடுக்க எனக்கு அனுமதி கொடுத்தால்
கொடுக்கத் தயாராக இருக்கின்ற இந்த நேரத்தில்,
அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லைச் செயல்படுத்திக்
காட்ட முன்வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்ல ஆசைப்
படுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதைப் பிரசார
மாகக் கருதமாட்டார்கள், இனியும் கருதத் தேவை இல்லை
என்பதையும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதுவரையில் என்ன
கூறியிருந்தாலும், கூறிவந்திருந்தாலும், இந்த நாடு அடிமையாக
இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எந்த நிமிஷத்திலும், எந்த
வினாடியிலும் எந்த காலத்திலும் சொல்லவில்லை என்பதை இந்த

[திரு எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்] [1st November 1962

அவையில் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். எங்களுடைய லட்சியத்தைச் சொல்லுகிற நேரம் தாண்டிப்போய் நம்முடைய லட்சியத்தைச் சொல்லுகிற அவசியம் வந்திருக்கிறது. இந்த நாட்டின் தலைவிதி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டிய நேரத்தில், நாங்கள் சொல்லுவது எல்லாம், ஒரு மனிதனுடைய பிறப்புரிமை சுதந்திரம். எந்தவித அரசியலிலும் இருக்கிற நியாயம் இதுதான். சுதந்திரத்திற்கே ஆபத்து வந்திருக்கிற நேரத்தில், சுதந்திரம் எங்கே இருக்கிறது, இருக்கிறதா இல்லையா என்று கேட்கக்கூட நா இல்லாத நிலைமையில் இருக்கிறோம். அவையில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற தீர்மானம் இந்த நாட்டினுடைய முதல் அமைச்சரால் கொண்டு வரப்பட்டதா, இங்கே இருக்கிற அவைத் தலைவரால் கொண்டு வரப்பட்டதா, காங்கிரஸ் கட்சியால் கொண்டுவரப்பட்டதா என்று பார்த்து ஒதுங்கிப் போக இடம் இல்லாமல் பேசத் தெரியாத குழந்தை முதல், இன்றோ, நாளையோ என்று உயிருக்கு ஊசலாடிக்கொண்டு, அந்த சூழ்நிலையில் உள்ளவர்கள் வரை நம்முடைய பிறப்புரிமை என்று சொல்ல வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஆகவே மெத்த மகிழ்ச்சியோடு இந்தத் தீர்மானத்தை வழிமொழிகிற நேரத்தில் நான் பெருமிதம் கொள்ளுகிறேன். நாடு விடுதலை பெற வேண்டும் என்று கூறிய நாங்கள் விடுதலை பெற்று இருக்கிற இந்தியத் துணை கண்டம் முழுவதையும் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிற பிரதமர் நேரு அவர்களின் கையைப் பலப்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்புகிற நாம், அப்படிக் கூறும்போது, சிறு குழந்தைகளிலிருந்து நான் முன்பு குறிப்பிட்டவர்கள் வரை சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றப் போராடுவோம் என்றுதான் பொருள். இந்த நாட்டிலே இருக்கிற நாம் எவ்வளவு சம்பாதித்து எவ்வளவு புகழோடு இருந்தாலும் எவ்வளவுதான் மாட மாளிகைகளைக் கட்டி இருந்தாலும், அவை நமக்கு மகிழ்ச்சிக்குரியது அல்ல என்று எண்ணித்தான், நான் எங்கள் தலைவரைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் பணம் அனுப்ப முடிந்தது. பொருள் கொடுக்கத் தீர்மானம் செய்ததும் உடனே கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. முதலில் எனது செயலரை (செயலாளரை) அனுப்பிய காரணமே உடனே செய்ய வேண்டும் என்ற முடிவின் ஆவேசம்தான். இது எங்கள் உள்ளத்திலே ரத்தத்தோடு சேர்ந்து இருக்கிற காரணத்தால் எந்த வகையிலும், எந்த நேரத்திலும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும், எந்த சந்தர்ப்பத்திலும், நாங்கள் வேறு வகையில் போக முடியாது, போக விரும்பவும் முடியாது. நாங்கள் அப்படி நினைத்தால் எங்களுடைய லட்சியத்திற்கு எங்கள் நாணயத்திற்கு நேர்மைக்கு நாங்கள் ஊறு விளைவித்தவர்கள் ஆவோம். நாங்கள் செய்கின்ற காரியங்கள் அனைத்தும் எந்த எண்ணத்தில் செய்கின்றோம் என்றால், இந்த நாடு அடிமைப்பட்டு விடக்கூடாது. பிறகு விடுதலை கோருகிற பிரச்னை இருக்க முடியாது. அந்தப் பிரச்னை இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அதைப்பற்றி தோற்றாலும், தோற்று வைக்கப் படப்பட்டாலும், இந்த நிலைமையில் மாறிவிட்டு, அச் சூழ்நிலையில் கேவலமும் அவமானமும் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம்.

1st November 1962] [திரு எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்]

அவமானம் என்றால், இங்கே உறுப்பினர் டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்கள் நமது நண்பர்கள்—ஜவான்கள் அங்கே

(page 39, lines 5 and 6).

For	Read
அவர் டிருக்கிறவர்களுடைய தாய், தந்தை தம்பிமார்கள், அவர்	அவர் களுடைய உறவினர்கள், அவர்களு டைய மனைவியர்கள்,

நடத்திக் கொண்டிருக்கின்ற நம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதைக் காப்பாற்ற பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றோம் என்பது இந்தத் தீர்மானம் கூறுகின்ற பொருள். அவர்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற முடியுமா என்ற சந்தேகம் இருந்தால், அவர்கள் வீட்டிலே இருக்கிற செல்வர்களுக்கு இனிமேல் பாதுகாப்பு இந்த நாட்டிலே கொடுக்க வேண்டும். அந்தக் குழந்தைகள், வளர்ந்து கொண்டு வருகிற வாலிபர்கள், இனியும் வாழவேண்டிய நிலைமையில் உள்ளவர்கள், அத்தனைபேரும் அடிமையாக இருக்க முடியாது. அடிமை நிலையை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லும் சூழ்நிலையில் வைத்துக் கொள்ளும் பாதுகாப்புப் பொறுப்பை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறது. அதை நிறைவேற்ற அரசாங்கம் பாடுபட்டு வருகிறது. ஆகவே பொதுமக்கள் அவர்கள் பக்கம் இருந்து தீர வேண்டும். இந்த நிலைமை அங்கே இருக்கிற வாலிபர்களுக்கு உயிரைப் பணயம் வைத்திருக்கின்ற தோழர்களுக்குத்தான் வரும் என்று பொருள் அல்ல. அங்கே இருந்து குண்டு வீச்சு நடத்தினால் இங்கேயும் பாதகம் ஏற்படும். இது நம் நாடு முழுவதற்கும் வந்த பிரச்னையாகும். ஆகவே நம்மால் இயன்ற ஒவ்வொரு சிறு காரியத்தையும் இப்பொழுதே செய்கின்றோம் என்று செய்து தீரவேண்டும். நான் நிதி கொடுத்ததற்கு பாராட்டியவர்களுக்கு இன்னொன்று சொல்லுவேன். நான் நடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அத்தனை படங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயில் நாலில் ஒரு பங்கைத் தொடர்ந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இது மற்றவர்கள் பின்பற்றவேண்டும் என்பதற்குச் சொல்லுவதாகவோ, பெருமைக்குச் சொல்வதாகவோ இல்லை. சிலர் ஒரு வருடச் சம்பளத்தைக் கொடுக்க முடியும். சிலர் போராட்டம் நடக்கிற வரையில் சம்பளத்தைக் கொடுக்க முடியும். சிலர் ஒரு நாள் சம்பளம் கொடுக்க முடியும். பணம்தான் வேண்டும் என்றால் இந்திய அரசாங்கம் கோடிக்கணக்கில் நோட்டுகள் அச்சடிக்க முடியும். அதைச் செய்யாமல் மக்களிடம் பணம் திரட்டுவது என்றால், மக்களுடைய எண்ணம், மக்களுடைய உள்ளம் என்ன சொல்லுகிறது என்று கேட்பதுதான். ஒரு பைசா கொடுக்கிறான் என்றால் அவனுடைய உள்ளத்தை இணைக்கிறான் என்று பொருள். மக்களுடைய உள்ளத்தோடு ஒத்த பிரச்னை இது; இதை நான் கொடுக்கிறேன் என்றால், அது தான் பொருள். இதைக் கூறுகிற நேரத்தில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், உடல், பொருள், ஆவி என்ற இம் மூன்றையும்—மேடை அலங்காரத் 4-30 p.m.

[திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்] [1st November 1962

திற்குச் சொல்லப்படுவதாக அல்ல—நடைமுறையில் செயலில் ஈடுபடுத்த வேண்டிய நிலைமையில் நாங்கள் போராடுவோம் என்று இன்று உத்திரவாதம் தருகிறோம். இதைக் கூறுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் என்று சொல்லி நன்றியுடன் விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I am grateful to the House for the very generous support it has given to this Resolution. The House from all sides has pledged complete and unanimous support to the war efforts that the country is making, and has pledged its unstinted support to the Prime Minister who to-day is shouldering the entire responsibility of the nation. No words can adequately express the great mental and physical strain that this great son of India is bearing in this stupendous task of defending the nation against the aggression. I am sure that the sacrifice that has already been pouring forth in this country will be noticed by the enemy, and he will see that the people of India are solidly united against the aggression and that the chances of his being able to drive any wedge within the country is absolutely nothing, nil, and no more. On this occasion, a number of hon. Members have warned the Government against the possibility of abuse in the collection of funds. The Government are not unaware of the problems arising out of this situation, and they have already taken steps to declare who should be authorities that should receive the funds. We should also educate the people not to trust everybody who comes and asks for funds and see that the people give funds only to persons who are authorised and who are recognised to receive the collections.

The very generous response that has come from this House is worth mentioning. You, Mr. Chairman, the Deputy Chairman, and the hon. Members of this House have given a month's salary. Three hon. Members have stated that they would contribute their salaries to the National Defence Fund as long as the war lasts. Some hon. Members have increased their amount to Rs. 500 and Rs. 600 and so on. We are also grateful to Sri M. G. Ramachandran for the renewed co-operation he has extended to the war effort and the very generous token of assistance which he has expressed to-day in this House by offering 25 per cent of his future earnings. I am sure that all these things will go a long way to enthuse our people to come forward to bear their little share of the responsibility for the defence of the country and also strike terror in the minds and hearts of the enemy.

I may now conclude, Sir, with making a reference to the well-known English couplet, 'who dies if India lives, but who lives if India dies'. Let us steel our hearts to defend our Nation.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members of the House, I entirely join with you in the speeches made by the Hon. the Leader of the House, the Deputy Leader of the Opposition, Dr. Sivanandam

1st November 1962] [Mr. Chairman]

and Sri M. G. Ramachandran. I have every right to be very proud of being the Chairman of this House as I see the large sums of money so spontaneously and so liberally contributed by the Members to the Defence Fund. The biggest sum is from Sri M. G. Ramachandran, and, as the Deputy Leader of the Opposition has said, it is a very magnanimous gift, and still more magnanimous is his promise of twenty-five per cent of his income in the future. We have all subscribed very liberally to the Fund, and I hope that this subscription will continue till the emergency is over. I have a message from the Leader of the Opposition that he regrets very much he is unable to be present here as he has not completely recovered from his illness. But his heart is with us. I am sure if he were here, he would have made a very great, impressive, and patriotic speech. Since his message is with us, he is with us in this great hour of our loyalty to the Nation.

Now, several speakers mentioned about this aggression by the Chinese. We never expected that this would come upon us. 4-20 p.m. Almost overnight China started an attack on us, the most unabashed, shameless and unscrupulous treachery and deceit, which took us by surprise. But it has done us two good things. It has shown to the world what a greatly united country we are when an emergency arises. We had different parties in the country with different ideologies. But to-day they have all joined up and have united to fight the aggressor. This is one thing of which we can be very proud and almost conceited.

The Leader of the House mentioned about the setback we have had. Now, I have lived through three wars during the last sixty years—the South African War, the First World War and the Second World War. I served in the First World War for five years. But one thing people should remember is that the British people had severe initial reverses in the Second World War where particularly Britain was almost destroyed. But the great fact of having a grand leader was the real reason which brought the people together and England lived through to gain victory in the end. I am sure that we with the great leadership of Pandit Jawaharlal Nehru and Sri Kamaraj Nadar here in Madras State will be able to do the same. We have the sympathies from all over the world with us, particularly from the United States and Canada. The Queen of England in her speech to Parliament has expressed her sympathy for us. England, Australia, Mexico, Cyprus, Malaya, and Algeria have all expressed their sympathy. World opinion in these things is of very great importance and it gives us strength and courage to fight our enemy. We should do everything possible in our power to help the soldiers who are fighting for our country. Fighting is not so active as it was a few days ago. We now see in the papers that we are taking a bit of offensive. I know from experience what our Jawans and officers would like. They want certain amenities which they cannot always get in the front line. Two or three things

[Mr. Chairman] [1st November 1962

I would suggest. Apart from money, sending them cigarettes, sweets and articles of clothing will be very greatly appreciated when they are fighting in the No-Man's land where nothing is available. A few boys came to see me this afternoon and they said that they had collected some money, bought some cigarettes and had already despatched them to the proper quarters. All these things we can do.

I am so happy and I am almost conceited to feel that we have in this House 63 Members who are prepared to sacrifice for the sake of the country and to see that the country wins the battle or the battles that are ahead. We should be in a position and I am sure we will be in a position, apart from the early reverses, to gain victory at the end, and dictate terms in Peking to Chou En-lai.

I now declare this Resolution unanimously passed. (Cheers.)

V—NON-OFFICIAL RESOLUTION.

ELEMENTARY AND SECONDARY EDUCATION—*cont.*

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : தலைவர் அவர்களே, நான் முதலில் இந்தத் தீர்மானத்தைப் படிக்கலாம் என்று கருதுகிறேன்.

'This Council recommends to the Government that a Committee be constituted to review the whole position of Elementary and Secondary Education in the State and to suggest measures necessary to make available facilities for Elementary and Secondary Education particularly in the rural areas so that a definite plan may be evolved which will not be subjected to frequent changes.'

இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய கருத்து, இதுகாறும் நம்முடைய மாநிலத்திலே தொடக்க நிலைக்கல்வி, உயர்நிலைக்கல்வி இவற்றின் நிலைபற்றி ஒரு மதிப்பீடு செய்யப்படவேண்டும் என்பது. "**review**" என்று தீர்மானத்தில் இருப்பது 'புனர் ஆலோசனை' என்று மொழி பெயர்ப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தமாதிரி என் கருத்து இல்லை. **A critical examination of the position is what is wanted.** புனராலோசனை செய்யவேண்டும் என்பது என்னுடைய நோக்கம் அன்று. இப்பொழுது கிடைக்கக்கூடிய வசதிகளை எல்லாம் நாட்டு மக்களுக்கு, நாட்டுப்புற மக்களுக்கு, கிராம மக்களுக்கு அதிகமான அளவுக்குப் பயன்பட வேண்டிய முறையில் செயலாற்ற வேண்டும் என்பது நோக்கம். இதற்காக ஆலோசனை கூறுவதற்காக கல்வி நிபுணர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்று அமைக்க வேண்டும் என்பது தீர்மானத்தின் நோக்கம். அதேமாதிரி அந்தக் குழு ஆலோசனை சொல்லுகிறபோது நல்ல தெளிவான, பலமான, உறுதியான திட்டம் தருமேயானால், அடிக்கடி மாற்றப்படாத திட்டம் தருமேயானல் நல்லதாக இருக்கும் என்று கருத்தில் அந்தக் குழு அமைக்கப்படவேண்டும் என்று நான் இந்தத் தீர்மானத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். நம்முடைய மாநிலத்தில் தொடக்க நிலைக்